

ти си замина тъй неладѣйно, че не остана време — — По тая повѣсть сме говорили съ Боря.

Йовка. — Смутена. Какво е неговото мнѣние? —

Мара. — Той е възхитенъ. Даже изработи нѣщо по настроение и го продаде на единъ полковникъ

Йовка. — Нездържано. Азъ искамъ да видя тая му картина.

Мара. — Можемъ да посѣтимъ тоя полковникъ Той е единъ отличенъ човѣкъ

Йовка. — Унесена. Той я хареса!

Мара. — Такава безнадеждна любовъ!

Йовка. — Съ мъжи. Тъй!

Мара. — И сега чакъ виждамъ ония описания прѣдъ Везувий!

Йовка. — Хубави, мили дни!

Мара. — Значи истинска случка.

Йовка. — Млъчи.

Мара. — Защо не му се обясни? —

Йовка. — Съ мъжа. Защото —

Мара. — Такава мила, романтична любовъ! И такива нѣжни, топли спомени!

Йовка. — И само спомени! А сърдцето тъй много страда!

Мара. — Любопитна. Но кой бѣше той? —

Йовка. — Тайна!

Мара. — И никой я не знай?

Йовка. — И ще я узнае само гроба!

Мара. — Послѣ, убѣди ли се поне, че той заслужавя тая любовъ?

Йовка. — Може ли да се говори за достойнство! Сърдцето когато — —

Мара. — Виждала ли си го отъ тогава?

Йовка. — Много искашъ! — — Спира, ала нѣщо почва да гали душата ѝ и неволно додава: Да, виждахъ го!

Мара. — И той е жененъ вече!

Йовка. — Съ тѣга. Да!

Мара. — И не ти ли се иска да ѝ го отнемешъ?